

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 208/09-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. Ď., t. č. vo výkone väzby, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu finančnej polície Správy kriminálnej a finančnej polície Prezídia Policajného zboru, Okresnej prokuratúry B., Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru B., Okresnej prokuratúry B., Krajskej prokuratúry v B., Slovenskej advokátskej komory, Ústavu na výkon väzby v B., Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4 To 2/2008 z 30. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. Ď. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2009 doručená sťažnosť Ing. P. Ď., t. č. vo výkone väzby (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou

namieta porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1 a 2 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu finančnej polície Správy kriminálnej a finančnej polície Prezídia Policajného zboru, Okresnej prokuratúry B., Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru B., Okresnej prokuratúry B., Krajskej prokuratúry v B., Slovenskej advokátskej komory, Ústavu na výkon väzby v B., Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 4 To 2/2008 z 30. októbra 2008.

V podstatnej časti sťažnosti sťažovateľ uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 30. 10. 2008 rozsudkom vo veci 4 To 2/2008 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 27. 6. 2007, sp. zn. 4 T 2/2005, uznal sťažovateľa vinným z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 TZ účinného do 1. 1. 2006, odsúdil ho na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, uložil mu peňažný trest vo výške 1 000 000 Sk a trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na dobu 6 rokov, pričom pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil súd náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok. Súd zároveň zaviazal sťažovateľa uhradiť poškodenej strane, Daňovému úradu B., škodu vo výške 8 740 000 Sk. Súčasne súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava 1 z 11. 4. 2005, sp. zn. 5 T 104/04, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 15. 5. 2007, sp. zn. 3 To 23/07, a súčasne zrušil všetky rozhodnutia na tento výrok nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Predmetný rozsudok bol sťažovateľovi doručený prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave dňa 12. 12. 2009.

Zákonná lehota pre podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uplynie dňa 12. 2. 2009. (...)

Prieťahy v konaní:

Daňový úrad B. dal 29. 11. 1996 podnet na začatie konania orgánom činným v trestnom konaní oznámením zn. 603/240/30341/1996/ND. Toto oznámenie bolo

adresované Úradu finančnej polície, odbor B., Správy kriminálnej a finančnej polície Prezídia Policajného zboru. (...)

Daňový úrad B. podal listom zo 17. 7. 1998, zn. 603/240/64983/1998/ND, na Obvodnú prokuratúru B. oznámenie pre podozrenie z trestného činu krátenia dane.

Uznesením z 9. 1. 2001, sp. zn. ČVS: OÚV-14/30-2001-Da, začal vyšetrovateľ Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru B. trestné stíhanie sťažovateľa pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 4 TZ účinného do 31. 8. 1999. (...)

Dňa 24. 2. 2005 podal prokurátor Krajskej prokuratúry v B. na sťažovateľa obžalobu pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 TZ účinného v znení zák. č. 100/1996 Z. z., na Krajský súd v Bratislave.

Dňa 27. 6. 2007 Krajský súd v Bratislave uznal sťažovateľa vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 TZ účinného v znení zák. č. 100/1996 Z. z. a odsúdil ho na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov.

Dňa 30. 10. 2008 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave .

Sťažovateľ má za to, že všetky orgány činné v predmetnom trestnom konaní sa dopustili neodôvodnených prietahov v tomto konaní. Po celý tento čas bol sťažovateľ a jeho blízki vystavení stresu a neistote. V dôsledku medializácie bol sťažovateľ a jeho blízki vystavení tlaku verejnej mienky. (...)

Takýmto konaním sa vyššie uvedené orgány činné v trestnom konaní dopustili porušenia princípov obsiahnutých v čl. 1 ods. 1 a v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

Takýmto konaním týchto orgánov bolo porušené právo sťažovateľa, zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Prietahmi v konaní sa zaoberal aj odvolací súd, Na str. 14 rozsudku z 30. 10. 2008 uvádza: „... na dĺžke súdneho konania nesie určitú vinu aj samotný obžalovaný časťami ospravedlneniami a výmenou obhajcov.“ Na tejto vete je možné jednoducho a názorne demonštrovať kvalitu a profesionalitu práce odvolacieho senátu, ich zaujatosť voči sťažovateľovi: za viac ako 12 rokov sa sťažovateľ ospravedlnil z vykonávaného úkonu len raz, a to z pojednávania dňa 6. 6. 2005 z dôvodu pracovnej neschopnosti, teda z objektívneho dôvodu, potvrdeného lekárom, pričom ešte raz opakujem, že pracovná

neschopnosť 1x za 12 rokov ani prinajmenšom nezakladá dôvod na výčitku, pokiaľ je sudca objektívny a nezaujatý. Dňa 21. 11. 2005 bolo pojednávanie zmarené z dôvodu chybného poučenia sťažovateľa konajúcim súdom na predvolaní, kde bolo doslovne uvedené, že „hlavné pojednávanie môže byť aj vo Vašej neprítomnosti“.

Rovnako nepravdivé je aj tvrdenie o častej výmene obhajcov: sťažovateľ zmenil obhajcu len raz, a to nie z vlastnej vôle, ale z dôvodu kolízie záujmov, nakoľko advokátska kancelária, ktorej členom je aj JUDr. V. , zastupovala protistranu v inej veci. Advokát JUDr. L. bol ustanoveným obhajcom a oslobodený od povinnosti obhajovať bol rozhodnutím súdu z vlastného podnetu, nie z podnetu sťažovateľa! (...)

Senát 4 To NS SR nesprávne vyhodnotil objektívne fakty, s ktorými sa mohol oboznámiť v spise. Na základe takéhoto nesprávneho vyhodnotenia stanovil výšku trestu sťažovateľovi.

Takýmto konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo porušený princíp právneho štátu, obsiahnutý v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Takýmto konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo porušené právo sťažovateľa, zakotvené v čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nerešpektovanie súkromného života. Nerešpektovanie prezumpcie nevinoty

Orgány činné v trestnom konaní nielenže sa dopúšťali neodôvodnených prietáhov v konaní, ale tieto prietahy zneužívali voči sťažovateľovi, a to tak, že ho vystavovali tlaku médií a ich prostredníctvom ovplyvňovali verejnú mienku v neprospech sťažovateľa tak, aby sa eliminovala, resp. aby sa znížila na najnižšiu možnú mieru pravdepodobnosť, že by sa našiel nezávislý sudca, prokurátor alebo vyšetrovateľ, ktorý by vec mohol rozhodnúť v prospech sťažovateľa. (...)

Dňa 18. 11. 2000 mal sťažovateľ krátky telefonický rozhovor s vtedajším premiérom M. D. Svedkom tohto rozhovoru boli bratia M. a S. Š., novinári denníka S. Z tohto rozhovoru bol zhotovený aj zvukový záznam. (...)

Z uvedeného je zrejmé, že O. začali zhromažďovať na sťažovateľa kompromitujúce informácie ihneď po prevzatí moci po voľbách do NR SR v roku 1998. Tieto informácie využili jednak na jeho znedôveryhodnenie v očiach verejnosti ako možného oponenta premiéra D., ako aj príklad na to, že „nie sme ako oni“, „my vieme súdiť aj vlastných,

nielen opozičných“, čo malo v tom období veľký význam, a jednak ako hrozbu na vynútenie si konformného správania sťažovateľa.

Sťažovateľ má za to, že v období rokov 1998-2001 O. vedome, na pokyn, brzdili priebeh vyšetrovania tak, aby ponechávali domnelú páku na sťažovateľa v prípade potreby z politických kruhov.

(...) O. sa v tomto období dopustili nielen bezdôvodných prieťahov v konaní, ale postupovali aj v rozpore s čl. 19 ods. 2, ods. 3 Ústavy SR. Tendenčným a neoprávneným publikovaním údajov o osobe sťažovateľa hrubo zasiahli do jeho práva, zakotveného v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Takýmto postupom hrubo porušovali právo sťažovateľa, zakotvené v čl. 50 ods. 2 Ústavy SR a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Takýto postup je v prikróm rozpore s princípmi, zakotvenými v čl. 1 ods. 1 a v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

Nerešpektovanie práva na spravodlivé súdne konanie

Porušenie práva na zastúpenie zvoleným obhajcom

§ 37 ods. 2 TP (účinného do 1. 1. 2006) znie:

Obvinený si môže namiesto obhajcu, ktorý mu bol ustanovený alebo osobou na to oprávnenou zvolený, zvoliť iného obhajcu; to neplatí v prípade náhradného obhajcu (§ 40a).

Sťažovateľ si v súlade s citovaným ustanovením TZ zvolil obhajcu a túto skutočnosť oznámil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky listom z 22. 10. 2008.

Sťažovateľ má za to, že pre procesné dôsledky je rozhodujúca skutočnosť, že si sťažovateľ obhajcu zvolil a že túto skutočnosť súdu oznámil. Sťažovateľ má za to, že konajúci súd po takomto oznámení mal odročiť pojednávanie tak, aby sa ho mohol zúčastniť zvolený obhajca, resp. aby sa zvolený obhajca mohol vyjadriť, či obhajobu prijíma.

Takýmto postupom súd znemožnil, aby bol sťažovateľ zastúpený v súlade s jeho vôľou, a to akýmkoľvek iným ako ustanoveným obhajcom.

Takýmto konaním sa konajúci súd dopustil porušenia princípov obsiahnutých v čl. 1 ods. 1 a v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky takýmto konaním porušil práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Absencia riadneho poučenia (...)

Sťažovateľ bol v konaní pred súdom poučený len raz, a to na hlavnom pojednávaní na Krajskom súde v Bratislave dňa 21. 11. 2005, a to podľa §§ 33, 92, 95 TP.

Sťažovateľ má za to, že zmysel citovaného zákonného ustanovenia môže byť naplnený jedine vtedy, ak obžalovaný je poučený o jeho právach súčasne po formálnej, ale aj po materiálnej stránke. Sťažovateľ sa domnieva, že oba konajúce súdy si nesplnili túto ich zákonnú povinnosť, a to tým, že nepoučili sťažovateľa o všetkých právach, a to ani uvedením všetkých ustanovení, v ktorých sú obsiahnuté práva obžalovaného, ale ani presnou citáciou tých zákonných ustanovení, o ktorých bol formálne poučený. (...)

Ani v jednom z konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, sp. zn. 4 To 2/2008, 4 Tost 35/2007, 4 Ndt 10/2008, nebol sťažovateľ poučený vôbec, a to o žiadnom z jeho práv. Absencia poučenia okrem iného znemožnila včasné uplatnenie si práva vzniesť námietku zaujatosti, čo sťažovateľ považuje za podstatný zásah do jeho práva na spravodlivé súdne konanie. (...)

Sťažovateľ má za to, že v dôsledku absencie riadneho poučenia o všetkých jeho právach v každej časti konania pred súdom bolo významným spôsobom porušený princíp právneho štátu obsiahnutý v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Bratislave takýmto konaním porušili práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Znemožnenie práva riadne a včas podať námietku zaujatosti

Sťažovateľ do dnešného dňa nevie, v akom zložení rozhodovali senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach sp. zn. 4 Tost 35/2007 a 4 Ndt 10/2008.

Sťažovateľ považuje doterajšiu prax súdov, v dôsledku ktorej obžalovaný nie je zo strany súdov informovaný o tom, komu bolo jeho sa týkajúce podanie pridelené, t. j. ktorému senátu a v akom zložení, za odporujúcu princípu právneho štátu, ktorý je obsiahnutý v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Sťažovateľ považuje za odporujúcu princípu právneho štátu skutočnosť, že v konaní sp. zn. 4 Tost 35/2007 sa až doručením uznesenia z 5. 11. 2007 dozvedel, že vo veci rozhodoval senát pod vedením JUDr. B., avšak ostatní členovia senátu mu ostali utajení až do dnešného dňa.

Sťažovateľ rovnako tiež považuje za odporujúcu princípu právneho štátu skutočnosť, že v konaní sp. zn. 4 Ndt 10/2008 sa až doručením uznesenia z 29. 10. 2008 dozvedel, že vo veci rozhodoval senát pod vedením JUDr. B., avšak ostatní členovia senátu mu ostali utajení až do dnešného dňa.

Sťažovateľ bol takýmto postupom zbavený možnosti vzniesť námietku zaujatosti, čím je zásadným spôsobom porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, garantované v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľ bol zbavený práva riadne a včas vzniesť námietku zaujatosti aj tým, že ho ani Krajský súd v Bratislave a ani Najvyšší súd Slovenskej republiky o takejto možnosti riadne a včas nepoučili...

Nerozhodnutie o námietke zaujatosti

Sťažovateľ podaním z 23. 7. 2007 spolu s odvolaním proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. 6. 2007, sp. zn. 4T 2/2005, vzniesol námietku zaujatosti všetkých členov senátu. O tejto námietke nie je do dnešného dňa rozhodnuté, pričom namietaná predsedníčka senátu JUDr. M. B. v čase po vznesení námietky zaujatosti dňa 16. 8. 2007 uznesením opravovala výrok pôvodného rozsudku. (...)

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 5. 11. 2007, sp. zn. 4 Tost 35/2007, ktorým rozhodol o sťažnosti proti uvedenému opravnému uzneseniu, v odôvodnení na str. 5 vyslovil názor, že „otázka námietky zaujatosti voči členom senátu rozhodujúceho vo veci budú predmetom prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu v rámci rozhodovania o odvolaní obžalovaného. (...)

Nový obhajca bol sťažovateľovi ustanovený uznesením Okresného súdu Bratislava I z dňa 11.2. 2005, sp. zn. Tp 121/05, uznesenie prevzal ustanovený obhajca, JUDr. A. L., dňa 16. 2. 2005 a sťažovateľ dňa 17. 2. 2005.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v B. dňa 21. 2. 2005 spracoval a dňa 24. 2. 2005 podal obžalobu na sťažovateľa na Krajský súd v Bratislave.

Takýmto postupom prokurátor Okresnej prokuratúry B. a prokurátor Krajskej prokuratúry B. znemožnili, aby sa novoustanovený obhajca mohol oboznámiť so spisom a poskytnúť tak sťažovateľovi efektívnu právnu pomoc pri navrhovaní doplnenia vyšetrovania.

Konajúce orgány činné v trestnom konaní (...) pritom neoboznámili ustanoveného obhajcu so stavom veci. (...)

Takýmto postupom prokurátor Okresnej prokuratúry B. a prokurátor Krajskej prokuratúry B. znemožnili, aby sťažovateľ mohol realizovať jeho právo navrhnúť doplnenie vyšetrovania pred podaním obžaloby s využitím práva na právnu pomoc ustanoveného obhajcu, čo je v rozpore s princípom právneho štátu, ktorý je obsiahnutý v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Takýmto postupom boli porušené práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nevysporiadame sa s podaním sťažovateľa z 29. 3. 2005

Dňa 29. 3. 2005 doručil sťažovateľ Krajskému súdu v Bratislave sťažnosť proti rozhodnutiu o prijatí obžaloby a nariadení hlavného pojednávania.

S týmto podaním, ako aj s čiastkovými podaniami v ňom obsiahnutými, sa žiaden z konajúcich súdov do dnešného dňa zákonným spôsobom nevysporiadal! (...)

Sťažovateľ má za to, že buď prvostupňový alebo druhostupňový súd mali rozhodnúť o jeho sťažnosti jedným zo zákonom predpokladaných spôsobov, a to i napriek tomu, že uznesenie o prijatí obžaloby a vytýčení hlavného pojednávania neboli nikdy urobené v písomnej forme. (...)

Nerozhodnutím o sťažnosti Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky konali v rozpore s princípom právneho štátu, ktorý je obsiahnutý v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Takýmto postupom boli porušené práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nevysporiadame sa s námietkou vecnej príslušnosti Krajského súdu v Bratislave

Nevysporiadanie sa s námietkou miestnej príslušnosti Okresného súdu Bratislava I

Nerozhodnutie o návrhu na oslobodenie JUDr. A. L. od povinnosti prevziať obhajobu

V podaní z 25. 3. 2005 sťažovateľ vzniesol námietku vecnej príslušnosti Krajského súdu v Bratislave. (...)

Na nevybavenie námietky vecnej príslušnosti Krajského súdu v Bratislave som upozornil odvolací súd podaním z 9. 10. 2008. (...)

Nerozhodnutím o uvedených veciach Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky konali v rozpore s princípom právneho štátu, ktorý je obsiahnutý v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Takýmto postupom boli porušené práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

*Nerozhodnutie o námietke vecnej a miestnej príslušnosti vyšetrovateľa a prokuratúry
Nerozhodnutie o námietke zaujatosti prokurátorov Krajskej prokuratúry B.*

Dňa 17. 12. 2004 som podal na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky podnet na preskúmanie zákonnosti konania, ktorý obsahoval aj námietku miestnej príslušnosti vyšetrovateľa OÚV PZ B. a Okresnej prokuratúry B. Súčasne som vzniesol aj námietku zaujatosti prokurátorov Krajskej prokuratúry B. (...)

Prokurátor Krajskej prokuratúry v B. sa otázke miestnej príslušnosti okrajovo venoval v upovedomení o podaní obžaloby.

Nerozhodnutím o uvedených podnetoch právne relevantným spôsobom orgány prokuratúry zbavili sťažovateľa možnosti uplatniť si opravné prostriedky a vecne sa vysporiadať s ich prípadne riadne zdôvodnenými úvahami.

Na túto skutočnosť upozornil Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky aj Najvyšší súd Slovenskej republiky listom z 3. 4. 2008, keď doslovne uviedol, že „zo spisu nevyplýva ako bolo s podaním naložené“.

Krajská prokuratúra B. v odpovedi z 21. 5. 2008, sp. zn. 2 Kv 27/05-82, na list NS SR, odkázala na vybavenie veci v upovedomení o podaní žaloby.

Sťažovateľ sa na rozdiel od odvolacieho súdu s takýmto vybavením jeho podaní nemôže uspokojiť. Nerozhodnutím o uvedených podnetoch právne relevantným spôsobom dochádza aj k prietahom v konaní. Sťažovateľ tiež namieta, že nebol Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky v zákonnej lehote ani riadne informovaný o tom, ako naložila s jeho podaním.

Nerozhodnutím o uvedených veciach Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a Krajská prokuratúra B. konali v rozpore s princípom právneho štátu, ktorý je obsiahnutý v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Takýmto postupom boli porušené práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Porušenie práva na obhajobu

Sťažovateľ vidí porušenie jeho práva na obhajobu aj v nasledovnom konaní Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky:

Krajský súd v Bratislave na pojednávaní dňa 5. 12. 2005 uznesením oslobodil ustanoveného obhajcu JUDr. A. L. od povinnosti obhajovať sťažovateľa. Toto uznesenie nebolo odôvodnené a sťažovateľ nebol poučený o opravných prostriedkoch. (...)

Sťažovateľ má za to, že takýmto konaním predsedníčka senátu porušila princíp zákazu rozhodnutia dvakrát v tej istej veci.

V odôvodnení opatrenia s uvádza, že o oslobodení bolo rozhodnuté na základe žiadosti obhajcu z dôvodu zlého zdravotného stavu. (...)

Vo vyššie uvedených súvislostiach má sťažovateľ za to, že postupom predsedníčky senátu došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu.

Opatrením predsedníčky senátu bol následne dňa 20. 12. 2005 ustanovený za obhajcu Mgr. R. B.

Pred pojednávaním dňa 23. 2. 2006, t. j. po viac ako 2 mesiacoch od ustanovenia obhajcu, požiadal sťažovateľ v zmysle § 40 TP predsedníčku senátu o oslobodenie ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovania a o odročenie pojednávania z dôvodu, že ustanovený obhajca sťažovateľa dovtedy nekontaktoval a ani sa neoboznámil so spisom, nakoľko by o tom musel byť v spise záznam o nazretí, čo si sťažovateľ osobne preveril nahliadnutím do spisu dňa 20. 2. 2006. (...)

Sťažovateľ považuje za nezlučiteľné s princípom právneho štátu., ktorý je obsiahnutý v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ako aj s právom na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a právom na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, vykonanie hlavného pojednávania nielen dňa 23. 2. 2006, ale predovšetkým dňa 27. 6. 2007 bez právoplatného rozhodnutia o žiadosti sťažovateľa z 23. 2. 2006. (...)

Odvolačí súd síce o tejto žiadosti na pojednávaní dňa 23. 10. 2008 uznesením rozhodol, avšak sťažovateľ má za to, že predmetné rozhodnutie nie je v súlade so zákonom, nakoľko nebolo riadne odôvodnené a nebolo dané poučenie o opravnom prostriedku. V zápisnici z verejného pojednávania na str. 2 sa síce k tomuto uzneseniu uvádza, že „uznesenie bolo vyhlásené, odôvodnené a bolo dané poučenie o opravnom prostriedku“, avšak ide len o formálne konštatovanie. (...)

Senát 4 To NS SR v odôvodnení rozsudku na str. 10 sa snaží preniesť zodpovednosť za daný stav na sťažovateľa, čo odôvodňuje tým, že „od podania odvolania proti rozsudku dňa 18. júla 2007 mal dostatok času na prípravu k verejnému zasadnutiu, resp. k zmene a zvoleniu nového obhajcu“.

Sťažovateľ však nemá dostatok prostriedkov na to, aby si mohol dovoliť zvoliť obhajcu. Na túto skutočnosť upozornil sťažovateľ aj odvolací súd v návrhu na preskúmanie osobných a majetkových pomerov a na oslobodenie od povinnosti uhradiť trovy nutnej obhajoby.

Sťažovateľ na rozdiel od odvolacieho súdu má za to, že štát prostredníctvom konajúceho súdu musí garantovať aspoň minimálnu úroveň nutnej obhajoby a súd by mal pri rozhodovaní o žiadosti o oslobodenie od povinnosti obhajovania vyhodnotiť námietky, týkajúce sa evidentného nezájmu obhajcu o súdne konanie.

Sťažovateľ považuje konanie senátu 4 To NS SR vo veci oslobodenia ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovať za nezlučiteľné s princípom právneho štátu., ktorý je obsiahnutý v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ako aj s právom na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a právom na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy SR, ale tiež s právom na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. (...)

Sťažovateľ prvýkrát požiadal SAK o ponúknutie vhodného advokáta dňa 9. 12. 2005, t. j. ihneď po oslobodení JUDr. L. od povinností obhajovania, v rámci 10-dňovej lehoty, ktorú mu poskytol súd na zvolenie si obhajcu. S touto skutočnosťou sťažovateľ oboznámil konajúci súd 14. 12. 2005 (č. l. 292). Predsedníčka senátu nevyčkala na odpoveď SAK a sťažovateľovi ustanovila dňa 20. 12. 2005 obhajcu.

Následne sťažovateľ požiadal SAK opätovne o ponúknutie vhodného advokáta dňa 20. 2. 2006, t. j. po tom, ako ho ustanovený obhajca nekontaktoval a po tom, ako zistil, že

ustanovený obhajca sa neunúval ani oboznámiť so spisom, hoci do pojednávania zostávali 3 dni.

Slovenská advokátska komora nevyhovením mojej žiadosti prispela k porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR.

Porušenie práva obžalovaného podľa § 259 ods. 3 TP (účinného do 31. 12. 2005) (...) odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody

Voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. 6. 2007 podal odvolanie len obžalovaný, neodvolal sa ani prokurátor a ani poškodený.

Napriek tejto skutočnosti, však odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného, čo je v priamom rozpore s citovaným ustanovením.

Senát 4 To NS SR zmenil napadnutý rozsudok čo kvalifikácie trestného činu, pričom skutok obžalovaného subsumoval pod prísnejšiu skutkovú podstatu: namiesto pôvodného zaradenia pod ods. 4 použil zaradenie pod ods. 5. (...)

Senát 4 To NS SR zmenil napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného aj tým, že mu uložil peňažný trest podľa § 53 ods. 1 TZ.

Porušenie práva podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 Ústavy SR

Rozsudok vo veci 4To 2/2008 bol vyhlásený 30. 10. 2008 o 13.45 hod. a týmto momentom nadobudol právoplatnosť. (...)

Sťažovateľ má za to, že vyhlásením rozsudku mal byť prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, nakoľko nariadenie výkonu trestu podľa nového rozsudku bolo doručené ÚVV v B. až 3. 11. 2008.

Dňom 3. 11. 2008 sťažovateľ aj nastúpil výkon trestu uloženého rozsudkom senátu 4 To NS SR.

Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia tohto práva ihneď po tom, ako sa dozvedel, že nariadenie výkonu trestu nebolo doručené ÚVV v B. ihneď po vyhlásení rozsudku. (...)

V dôsledku takéhoto konania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavu na výkon väzby v B. došlo k porušeniu princípu právneho štátu, obsiahnutého v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, a k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, čl. 17 ods. 2 a čl. 17 ods. 5 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Porušenie práva podľa § 190 Trestného poriadku (účinného do 31.12. 2005)

Krajský súd v Bratislave dňa 27. 6. 2007 vyhlásil výrok vine rozsudku v takom znení, ako je uvedené v uznesení NS SR z 5. 11. 2008, sp. zn. 4 Tost 35/2007, t. j. skutok bol klasifikovaný ako „... pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. 1. 2006...“.

Týmto uznesením bola vykonaná oprava znenia výroku o vine v časti klasifikácie skutku oproti písanému rozsudku z 27. 6. 2007, ktorý bol pôvodne účastníkom doručený, a v ktorom bol skutok klasifikovaný v rozpore s vyhláseným stavom ako „... pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona č. 100/1996 Z. z.

V obžalobe je skutok klasifikovaný v časti výroku o vine ako „... pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení zákona č. 100/1996 Z. z. ...“. TJ. je klasifikovaný presne tak, ako bol klasifikovaný v pôvodnom písanom rozsudku, odchylnom od vyhláseného znenia. (...)

V dôsledku takéhoto konania Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky došlo k porušeniu princípu právneho štátu, obsiahnutého v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, a k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Porušenie práva na ochranu daňového tajomstva

V tomto bode sťažnosti na strane sťažovateľa vystupuje spolu so sťažovateľom Ing. P. Ď. ako sťažovateľ aj spoločnosť C. spol. s r. o. so sídlom v B. (...)

Úrad finančnej polície SKFP PPZ zhromaždil predovšetkým od Daňového úradu B. údaje týkajúce sa spoločnosti C. spol. s r. o., a tieto neoprávnene poskytol na publikovanie v týždenníku P.

Okresná prokuratúra B. neoprávnene poskytla údaje o spoločnosti C. spol. s r. o, Tlačovej agentúre Slovenskej republiky a R.

Okresná prokuratúra B. v súčinnosti s Okresným úradom vyšetrovania OR PZ B. neoprávnene poskytli údaje o spoločnosti C. spol. s r. o. denníku S.

Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky nezabezpečili neverejnú pojednávaní v tých častiach konania, predmetom ktorých boli informácie, poživajúce ochranu daňového tajomstva, predovšetkým pri oboznamovaniach so spisom a pri výpovediach svedkov.

Rovnako Daňový úrad B. si nesplnil zákonnú povinnosť podľa § 23 ods. 3 cit. zák. a riadne nepoučil osoby, ktorým sprístupňoval daňové tajomstvo o spoločnosti C. spol. s r. o. (...)

Takýto postup všetkých vyššie uvedených štátnych orgánov porušil práva sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2, ods. 3 Ústavy SR.

Takýto postup týchto orgánov je v rozpore s princípom právneho štátu, ktorý je obsiahnutý v čl. 1 ods. 1 Ústavy SR.

Nedostatočné zistenie skutkového stavu (...)

Konajúce súdy sa zákonným, odborne podloženým spôsobom nevysporiadali s námietkou sťažovateľa, že subjektom, ktorý podával daňové priznania nemohol byť sťažovateľ, ale mohol ním byť v zmysle zákona o dani z pridanej hodnoty jedine daňový subjekt ako platiteľ dane. Nikomu inému by žiaden daňový úrad nikdy nevyplatil odpočet dane. (...)

Napriek tomu, že sťažovateľ opakovane namietal, že všetky kroky ktoré urobil, boli vykonané na základe rozhodnutí kolektívnych orgánov spoločnosti, konajúce súdy sa nikdy ani v najmenšom nezaujímali o preukázanie týchto rozhodnutí. Nikdy si ich nevyžiadali, nejavili o ne žiaden záujem, nakoľko malí jasného vinníka, a akýkoľvek iný dôkaz, ktorý navrhoval sťažovateľ by im mohol túto jasnú predstavu nabúrať. Napríklad vypracovanie odborného znaleckého posudku na činnosť sťažovateľa ako štatutárneho orgánu spoločnosti.

Nepreukázanie úmyslu

V skutkovej vete rozsudku NS SR z 30. 10. 2008 sa ďalej uvádza, že sťažovateľ sa dopustil trestného činu podvodu tým, že „... v úmysle uviesť do omylu pracovníkov Daňového úradu B...“.

Tento úmysel uviesť do omylu pracovníkov daňového úradu podložili konajúce súdy predovšetkým podpisovaním za spoločnosť P. a. s. uvádzaním priezviska K. Takýmto spôsobom som mal navodzovať dojem, že sú skutočne podpísované touto osobou. (...)

Nepreukázanie objektívnej stránky trestného činu

Pracovníčky daňového úradu, svedkyne Ing. Š. a Ing. V. vo výpovediach pred súdom potvrdili, že daňový subjekt predložil ku kontrole všetky zákonom požadované doklady, okrem diela. Následne však potvrdili, že podľa zákona daňový subjekt nebol povinný

predložiť dielo. Daňové plnenie bolo preukázané vyznačením potvrdenia o prevzatí na faktúrach.

Neexistencia škody

Daňový úrad B. nikdy právne relevantnou formou nevyčíslil škodu, ktorá mu mala vzniknúť, nikdy si škodu neuplatnil voči daňovému subjektu a ani voči sťažovateľovi. (...)

Sťažovateľ má za to, že v dôsledku absencie riadneho, nepodmieneného uplatnenia si škody malo byť trestné stíhanie voči jeho osobe zastavené.

Nerešpektovanie zásad trestného konania

Vyššie popísaným konaním orgány činné v trestnom konaní, predovšetkým však Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky porušili nasledovné základné zásady trestného konania podľa § 2 TP účinného do 31. 12. 2005.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Úrad finančnej polície Správy kriminálnej a finančnej polície Prezídia Policajného zboru porušil práva Ing. P. Ď. podľa čl. 19 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresná prokuratúra B. porušila práva Ing. P. Ď. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Okresný úrad vyšetrovania Policajného zboru B. porušil práva Ing. P. Ď. podľa čl. 19 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

4. Okresná prokuratúra B. porušila práva Ing. P. Ď. podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 1, ods. 2 a ods. 3, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Krajská prokuratúra B. porušila práva Ing. P. Ď. podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

6. Slovenská advokátska komora porušila práva Ing. P. Ď. podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

7. Ústav na výkon väzby v B. porušil práva Ing. P. Ď. podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

8. Krajský súd v Bratislave porušil práva Ing. P. Ď. podľa čl. 17 ods. 2, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2, čl. 50 ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky porušil práva Ing. P. Ď. podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 1, ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. 10. 2008, sp. zn. 4 To 2/2008, a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. 11. 2007, sp. zn. 4 Tost 35/2007, a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

12. Ústavný súd Slovenskej republiky ruší uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.10. 2008, sp. zn. 4 Ndt 10/2008, a vracia vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

13. Úrad finančnej polície Správy kriminálnej a finančnej polície Prezídia Policajného zboru je povinný uhradiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50.000,- EUR.

14. Okresná prokuratúra B. je povinná uhradiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000,- EUR.

15. Okresný úrad vyšetrovania Policajného zboru je povinný uhradiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- EUR.

16. Okresná prokuratúra B. je povinná uhradiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- EUR.

17. Krajská prokuratúra B. je povinná uhradiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50.000,- EUR.

18. Slovenská advokátska komora je povinná uhradiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- EUR.

19. Ústav na výkon väzby v B. je povinný uhradiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- EUR.

20. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadostučinenie vo výške 500.000,- EUR.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000.000,- EUR.

23. Daňový úrad B. porušil práva Ing. P. Ď. podľa čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

24. Daňový úrad B. porušil práva spoločnosti C. spol. s r. o. so sídlom v B., podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

25. Daňový úrad B. je povinný uhradiť Ing. P. Ď. primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- EUR.

26. Daňový úrad B. je povinný uhradiť spoločnosti C. spol. s r. o. so sídlom v B., primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- EUR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Sťažnosť smeruje proti viacerým porušovateľom práv sťažovateľa, pričom všetky ich napadnuté postupy a rozhodnutia predchádzali rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 2/2008 z 30. októbra 2008, ktorý rozhodoval v poslednom stupni.

Zo samotnej sťažnosti vyplýva, že „Predmetný rozsudok bol sťažovateľovi doručený prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave dňa 12. 12. 2009. Zákonná lehota pre podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uplynie dňa 12. 2. 2009“. V inej

časti svojho podania sťažovateľ uviedol, že „rozsudok vo veci 4To 2/2008 bol vyhlásený 30. 10. 2008 o 13.45 hod. a týmto momentom nadobudol právoplatnosť“.

Ústavný súd z predmetného spisového materiálu zistil, že sťažovateľ bol osobne prítomný na pojednávaní na najvyššom súde 30. októbra 2008, keď bol vyhlasovaný napadnutý rozsudok sp. zn. 4 To 2/2008, pričom písomné vyhotovenie rozsudku prevzal 10. decembra 2008 v ústave na výkon trestu odňatia slobody, ako je to zjavné z ním podpísanej doručky najvyššieho súdu.

Lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začala plynúť 11. decembra 2008 a skončila 11. februára 2009. Sťažovateľ podal predmetnú ústavnú sťažnosť na poštovú prepravu 12. februára 2009 (týmto dňom je aj ním datovaná), ústavnému súdu bola doručená 16. februára 2009, teda ju podal po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty 2 mesiacov.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Ak bola sťažnosť sťažovateľa odmietnutá pre oneskorenosť voči najvyššiemu súdu, to isté bez potreby podrobnejšej argumentácie platí aj vo vzťahu k ostatným sťažovateľom označeným porušovateľom, pretože konania pred nimi časovo i vecne predchádzali konaniu pred najvyšším súdom.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo už opodstatnenie to, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa (napr. o jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a pod.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2009